

[Aksel Larsen.]

bliver mindre. Da det meste af reklamen desuden kun har til formål at forlokke eller forlede folk til at give deres penge ud til anskaffelser, de ikke har særlig brug for eller råd til, og som de ofte køber på afbetaling til dyre renter, så ville det være samfundsgavnligt, om reklamen blev begrænset noget. Derfor har vi foreslået, og derfor foreslår vi stadig, at reklameudgifter fremtidig kun må kunne fradrages som driftsudgifter med 50 pct. Hvis man går ind på det, vil statens indtægt af de direkte skatter stige, formodentlig med betydelig mere end det beløb, som en annonceskat kan give. I forbindelse hermed vil jeg nævne repræsentationsudgifter. Det er komplet meningsløst, at staten og kommunerne gennem mindskede skatteindtægter skal betale en væsentlig del af de penge, der på forskellig vis gives ud til repræsentation. Her tænker jeg på repræsentation i videste forstand, ikke bare på forretningsfrokoster, cognac o. s. v., som hører til repræsentation, men også på rejser, som foretages i angiveligt forretningsøjemed, og på direktionsbiler og lignende køretøjer, der anskaffes, og hvis drift så at sige betales over den fradragsberettigede repræsentationskonto.

Den foreslåede annonceskats ideelle motivering tror jeg ikke på. Det er slet ikke for at skaffe ligevægt mellem omsen på anden reklame og på annoncerne, at man nu vil belægge disse med 10 pct. Det ses også af, at denne annonceskat også skal ramme programmer, bøger o. lign., som i forvejen er belagt med oms. Men selv om vi kunne ønske udformningen anderledes, erkender vi, at annonceskatten er et fremskridt henimod en regulær reklameafgift, som vi håber kommer. Derfor takker vi for finansministeriets skøn, som går ud på, at der alene til annoncer anvendes 800 mill. kr. om året. Mon ikke det turde betyde, at hele reklamen tegner sig for det dobbelte?

Folkepensionsbidraget er ubestrideligt en direkte skat, og det er da et fremskridt, at det nu samtidig med forhøjelsen foreslås gjort progressivt, omend progressionen ikke er til at falde i andedammen over. Men når folkepensionsbidraget alligevel skal tages over skattebilletten, burde man inkorporere det i indkomstskatten, hvis progression

trods skattefradragsreglen er mere rimelig. Det ville også være mere besparende ikke at have denne ekstra konto på skatteregnskabet.

Stempelafgiften kan ikke uden videre sættes i bås med forbrugsskatter eller direkte skatter; den er som sagt en art missing link. Men stort set er dens forhøjelse rimelig, den anvendes i høj grad ved ejendomshandler og andre pengetransaktioner.

Hvad de foreslåede takstforhøjelser angår, er deres begrundelse næppe til at skyde igennem, men det må nok undersøges, om de derfor er regnet rigtigt ud. Om dette spørgsmål bliver der jo imidlertid lejlighed til at udtale sig nærmere under et senere punkt på dagsordenen.

Forbrugsbeskatningens del af buketten kan jeg ikke udtrykke tilsvarende velvilje over for. Jeg kan nok se, at en del af disse punktskatteforhøjelser såvel som omsætningsafgiftens forhøjelse fra 9 til 10 pct. fra finansministerens side er tænkt som en art foruddiskontering af den merværdioms, som han håbede at blive far til, og at dette gælder måske i ganske særlig grad den nyeste skattemæssige skarntydeplante, elektricitetsskatten, men dette kan ikke stemme os velvilligt. Den højtærede finansminister er vel også klar over, at han i høj grad lægger sig ud med kommunerne ved at anbringe støvsugerslangen i de kommunale værker, for elektricitetsforsyningen er i alt væsentligt kommunal. Vi vil gøre, hvad vi kan for at få finansministeren til at opgive denne forkastelige idé.

Her må jeg notere mig, at den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Peter Nielsen, har erklæret, at han er principiel modstander af indirekte skatter. Jeg forstår altså, at det er derfor, han ikke alene anbefaler de her foreslåede indirekte skatter, men også håber, at vi enten får en detailoms eller en merværdioms. Han har det altså sådan, at det gode, han vil, det gør han ikke, og det onde, han ikke vil, er han villig til at gøre.

Regeringen har forståelsen af, at når den forøger forbrugsskatterne og dermed varepriserne, må man yde social kompensation til den mindrebemidlede del af befolkningen. Netop for at vi kan gøre det, er det, vi må have en indkomstbeskatning af passende højde, selv om kompensation også kan ydes